

Europaudvalget

FOLKETINGET



REFERAT

AF 15. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: onsdag den 10. december 2008

Tidspunkt: kl. 16.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Svend Auken (S) formand, Erling Bonnesen (V), Henrik Høegh (V) næstformand, Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Kim Mortensen (S), Jeppe Kofod (S), Pia Olsen Dyhr (SF), Margrethe Vestager (RV), Per Clausen (EL)

Desuden deltog: statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller

Punkt 1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd den 11.-12. december 2008

Det Europæiske Råd 11-12/12-08 – bilag 2 (revideret udkast til kommenteret dagsorden)

Det Europæiske Råd 11-12/12-08 – bilag 4 (revideret udkast til konklusioner)

Formanden bød velkommen til Europaudvalgets møde, som fandt sted, efter at regeringen havde haft møde med det rådgivende organ, Det Udenrigspolitiske Nævn. Han bad statsministeren redegøre for situationen forud for et af de vigtigste og tungeste møder i Det Europæiske Råd.

Statsministeren: Der er topmøde i morgen og på fredag i Bruxelles, og det bliver – som formanden sagde – indholdsmæssigt et endda meget tungt møde. Den absolutte hovedopgave vil være at nå til enighed om EU's klima- og energipakke. Et andet vigtigt emne vil være den økonomiske og finansielle krise. Endelig skal vi drøfte, hvad vi i løbet af 2009 kan finde af løsninger vedrørende Lissabontraktaten.

Men først om klima og energi. Det er snart nogle år siden, at Kommissionen fremlagde sit forslag til en klimapakke, som skal sikre, at EU kan gennemføre sin ambitiøse målsætning på klima- og energiområdet – det man kalder de tre gange 20. I 2020 skal den vedvarende energiandel være på 20 pct. Energieffektiviteten skal øges med 20 pct. Reduktionen af udledningen af CO₂ skal være på 20 pct. – dog 30 pct. hvis der opnås en international klimaaf tale. Det er de ambitiøse mål.

Siden Kommissionen fremlagde sit forslag, har der været forhandlet intenst om pakken i både Rådet og Europa-Parlamentet, og nu er vi endelig fremme ved målet. Der er flere gode grunde til, at vi skal se at blive færdige nu. Den første er, at det er tvingende nødvendigt, at EU omlægger sin energipolitik, fordi det vil bidrage til at øge vor energisikkerhed. Vi er nødt til at reducere afhængigheden af importeret olie og gas. Det er til syvende og sidst også et sikkerhedspolitisk spørgsmål. Det er første grund til, at det haster. Den anden grund er, at ved at

bryde afhængigheden af olie og gas og satse mere på vedvarende energi og øge energieffektiviteten kan vi også forbedre klimaet og skåne miljøet. Så den samme politik, der skal forbedre energisikkerheden, kan også bidrage til at bedre miljøet. Endelig for det tredje er det helt afgørende, at vi bliver færdige netop nu, for at EU kan sende et rigtig stærkt signal til de internationale klimaforhandlinger.

Hvis EU ikke bliver færdige nu, risikerer vi, at det vil blive brugt og misbrugt verden over til at skabe – i hvert fald – besværligheder for en klimaafnale i København til december næste år. Derfor haster det med at få en afnale. Derfor tager vi til Bruxelles med henblik på at skabe en afnale. Men jeg vil ikke lægge skjul på, at der tegner sig overordentlig vanskelige og meget hårde forhandlinger, for der er store interesser på spil.

Jeg synes, det franske formandskab har udført et fremragende arbejde for at rydde knaster af vejen. Det betyder, at vi på topmødet kan koncentrere os om nogle af de store udeståender. De er til gengæld også temmelig vigtige.

For det første er en række lande bekymrede for den europæiske industris konkurrenceevne. De lande ønsker, at virksomheder skal have uddelt en større del af CO₂-kvoterne gratis. Det er det første punkt.

Det andet punkt er, at flere lande må forventes at rejse kravet om nationale undtagelser eller overgangsordninger fra pakkens generelle princip om 100 pct. kvotesalg i elsektoren.

For det tredje må vi forvente en betydelig fokus på den overordnede byrdefordeling mellem landene. Da der altså er tale om – sådan er pakken bygget op – at der er en fast ramme, så betyder det, at hvis nogle skal slippe billigere eller lettere, er der andre, der kommer til at betale og skal yde noget mere. Derfor står temmelig stærke interesser på spil.

Vi lægger som sagt stor vægt på, at der bliver opnået en afnale på topmødet, og vi ønsker, at de overordnede principper og ambitioner bliver fastholdt, så vidt det overhovedet er muligt. Derfor forudser jeg også, at Danmarks hovedopgave på topmødet bliver at støtte formandskabet i at få pakken igennem og at agere modvægt mod forsøg på at udvande pakken.

Derfor er jeg også nødt til at sige ligeud, at vi må forberede os på, at den endelige afnale på en række punkter vil afvige fra, hvad vi ideelt set kunne ønske os. Ellers får vi ingen afnale. Alternativet er så ingen afnale.

Det, jeg tror der vil være enighed om, er at fastholde de overordnede ambitiøse mål om de tre gange 20 – og 30 pct. reduktion som led i en global afnale. Det er inden for den ramme, der vil blive en forhandling om, hvordan opgaven og byrden skal fordeles.

Et andet vigtigt emne for topmødet er den økonomiske og finansielle krise. Kommissionen har jo forud for topmødet fremlagt et forslag til en økonomisk stimulanspakke. Et vigtigt element er forslaget om at koordinere finanspolitisk ekspansion. Overordnet hilser vi forslaget fra Kommissionen velkomment. Det er vigtigt, at vi inden for EU koordinerer de initiativer, der tages over for den økonomiske afmatning, for det er den måde, hvorpå vi opnår den største effekt. Så vi støtter

det helt overordnet. Men vi lægger også vægt på, at de initiativer, der skal tages i de enkelte lande, afspejler landenes forskellige udgangspunkter og forskellige behov. Man kan ikke bare lave en fælles retningslinje for alle. Man må tage udgangspunkt i landenes forskellige udgangspunkter og behov.

Det er også vigtigt at sikre, at stabilitets- og vækstpakten bliver overholdt, så vi ikke underminerer de offentlige finansers langsigtede holdbarhed. Her minder jeg om, at vækst- og stabilitetspakten indeholder en fleksibilitet, som kan bringes i anvendelse i en økonomisk nedgangsperiode.

Regeringen er også grundlæggende positiv over for de initiativer, der er foretaget på EU-niveau hen imod, at der bliver afsat yderligere midler på EU-budgettet. Vi vil i den forbindelse arbejde for, at eventuelt yderligere midler i videst muligt omfang bliver afsat til initiativer, der fremmer strukturelle reformer og investeringer i innovation, miljø, forskning og energi, herunder vedvarende energi, og energi-effektivisering. Med andre ord: Vi ønsker at kombinere den grønne linje med en vækstorienteret politik.

Samtidig vil vi fra dansk side lægge vægt på mulige fremskridt i arbejdet med at styrke reguleringen af de finansielle markeder. Det er jo et arbejde, der finder sted både i EU og i G20-regi. Derfor vil jeg også godt her sige, at jeg er ganske tilfreds med det danske udspil til at styrke kontrollen af de finansielle markeder, som økonomi- og erhvervsministeren er nået til enighed med Folketingets Europaudvalg om.

Det tredje hovedemne bliver Lissabontraktaten, hvor den irske premierminister, Cowen, vil give en orientering om status for overvejelserne i Irland om Lissabontraktaten og muligheden for at nå frem til en aftale, der vil gøre det muligt for Irland at ratificere Lissabontraktaten. Vi ved ikke på forhånd nøjagtigt, hvad Irland vil bede om, men vi har en fornemmelse af, hvad der er blandt de vigtigste spørgsmål. Vi har læst rapporten fra det særlige udvalg i det irske parlament, som har set på Irlands forhold til EU. Rapporten konkluderer, at den irske befolkning fortsat ønsker, at Irland skal være med i EU-samarbejdet, og så identificerer rapporten en række emner, som de irske vælgere tillægger stor betydning, og som kan indgå i en løsning for Irland. Men selvfølgelig er det op til den irske regering at drage de politiske konklusioner af rapporten.

Jeg mener ikke, vi på mødet i morgen og i overmorgen kan nå til en endelig aftale, men håber, at vi kan blive enige om en køreplan, der for det første fastsætter et mål for, hvornår Lissabontraktaten skal træde i kraft, og for det andet beskriver hovedelementer i den løsning, som den irske regering vurderer er nødvendig for, at Irland vil kunne godkende Lissabontraktaten.

Jeg vil understrege, at vi fra dansk side forholder os konstruktivt og positivt til dette spørgsmål. Vi vil lytte til premierminister Cowens ønsker, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at bidrage til en løsning. For Danmark er det vigtigt, at vi finder en løsning, der gør det muligt, at Lissabontraktaten kan træde i kraft snarest. Derfor er det også afgørende, at en løsning på de irske ønsker ikke indebærer, at vi skal ratificere igen i alle de lande, der har ratificeret Lissabontraktaten.

Kim Mortensen havde lagt mærke til, at hver gang statsministeren eller for den sags skyld andre ministre havde været på besøg i Europaudvalget, kom man længere og længere tilbage på banen i forhold til klimapakken med hensyn til, hvad vi kunne opnå af resultater. Han syntes, det lød til, at det resultat, der kommer ud af forhandlingerne, ligger meget langt fra det, vi optimistisk er gået ind i forhandlingerne for at opnå. Derfor spurgte han, hvor statsministerens grænse går. For et eller andet sted er der vel en grænse for, hvor ringe en aftale der kan komme ud af topmødet.

Han havde lyttet sig til, at den tyske industri ønskede, at op imod 95 pct. af kvoterne skulle være gratis og tildeles den tungeste del af den tyske industri. Det betegnede han som helt uacceptabelt. Samtidig er det et ønske fra Polen, at Polen skal have særbehandling af hensyn til de dårligt fungerende polske kulkraftværker. Det vil give en skævvridning af konkurrenceforholdene i elsektoren. På den baggrund ville Kim Mortensen gerne have et tilsagn fra statsministeren om, at Danmark ikke vil acceptere noget sådant.

Kim Mortensen var også imod en generel uddeling af gratiskvoter til kraftværkerne og elselskaberne i EU, idet det underminerer hele klimaindsatsen. Der må vel være en bundlinje, som den danske regering står fast på. Hvis der bliver tale om tal i den størrelsesorden, mente Kim Mortensen, det var bedre ikke at få nogen aftale.

Til sidst spurgte Kim Mortensen, på hvilket topmøde statsministeren ville rejse spørgsmålet om Lavaldommen og konfliktretten for at få en enig erklæring fra regeringslederne, der understøtter det danske synspunkt vedrørende konfliktretten.

Per Clausen var glad for, at statsministeren i forhold til klimadelen ville fastholde de ambitiøse mål, EU havde opstillet – idet han dog gjorde opmærksom på, at 20 pct. målet for så vidt angår CO₂-udslib ikke var så ambitiøst endda, idet vi godt ved, at vi skal op på 25-40 pct. i 2020 i den udviklede del af verden for at leve op til 2 graderes målsætningen – men spurgte, om EU ikke løber ind i et troværdighedsproblem, når omverdenen ved, at vi i EU ikke kan blive enige om, hvordan de 30 pct. skal fordeles, hvis vi som led i en international aftale skal op på 30 pct. reduktion.

Det andet spørgsmål er, i hvor stor udstrækning CO₂-reduktionen skal ske internt i EU, og i hvor stor udstrækning man kan købe sig til det i tredjeverdenslande. I forbindelse med en global aftale skal vi både sikre os en markant reduktion i de lande, vi bor i, og sikre os, at den økonomiske vækst, der er brug for i tredjeverdenslande, kan ske uden en eksplosiv vækst i CO₂-udledningen.

Per Clausen delte Kim Mortensens synspunkt vedrørende gratiskvoter.

Per Clausen spurgte, om statsministeren ikke er enig i, at et er meget vigtigt, at EU er i stand til at komme til klimaforhandlingerne med et klart bud på, hvordan man kan overføre midler til tredjeverdenslande for at støtte deres udvikling. Her pegede han på, at indtægter fra salg af kvoter kunne bruges, så man ikke var nødt til at få fat i statskasserne.

Per Clausen var enig med statsministeren i, at det ville være dejligt, hvis man kunne kombinere løsninger på klimaproblemer med løsninger på den økonomiske krise, men savnede konkrete initiativer hertil i Danmark. I Danmark mener regeringen, at finanskrisen primært skal løses ved skattelettelser. Per Clausen tilføjede, at statsministeren ikke skulle høre et ondt ord, hvis man i den forbindelse fortolkede vækst- og stabilitetspagten lidt fleksibelt.

Med hensyn til Lavaldommen og konfliktretten erklærede Per Clausen sig enig med Kim Mortensen. Han ville også gerne have et klart tilsagn fra statsministeren om, at vi på et eller andet tidspunkt inden for en overskuelig fremtid må have en udtalelse fra regeringslederne om konfliktretten.

Pia Olsen Dyhr pegede på, at udenrigsministeren havde sagt, at vi ville arbejde for at få bemærkningen om landbrugspolitikken efter 2013 ud af konklusionsteksten, hvilket hun støttede, og hun pegede ligeledes på, at på rådsmødet den 24. november støttede den danske fødevareminister dette synspunkt. Derfor undrede hun sig over, at de eneste lande, som stemte imod, var Sverige, Storbritannien og Letland.

Pia Olsen Dyhr gik ind for, at vi kombinerer klimaindsatsen med den finansielle krisepakke i en slags New Green Deal.

Hun pegede på, at forhandlingerne i Poznan er sat på stand by, idet man venter på et signal fra Det Europæiske Råd. Vi skriver ikke noget om, hvordan vi automatisk kommer fra de 20 til de 30 pct., hvis der indgås en global aftale. Hun spurgte, om Danmark her har en eller anden plan i baglommen.

Kommissionen har foreslået 100 pct. auktionering i energisektoren, men Polen og Tyskland arbejder kraftigt imod. Statsministeren siger, at vi ikke kan få det ideelle. Derfor spurgte Pia Olsen Dyhr, hvor langt statsministeren vil gå.

Polen har foreslået, at der skal laves et loft og et gulv for kvoteprisen, hvilket Pia Olsen Dyhr mente grundlæggende ville ødelægge hele ideen. Hvordan stillede regeringen sig til den idé?

Vi er imod gratiskvoter til Tyskland, men hvor er forhandlingsgrænsen?

Vil har arbejdet for, at vi kan få en større procentdel i den ikke kvotebelagte sektor. I den forbindelse pegede Pia Olsen Dyhr på, at 3 pct. svarer til, at vi kan købe 65 pct. af vor samlede forpligtelse.

Danmark har jo arbejdet for, at vi får særligt høje kreditmuligheder. Vil statsministeren fortsat arbejde for det, eller er det noget, vi har droppet?

Pia Olsen Dyhr ville gerne have føjet 2 graders målsætningen ind i konklusionerne.

Hvad mener statsministeren om Kinas idé om, at der på sigt skal der være en udledningskvote pr. person.

Margrethe Vestager spurgte, hvad statsministeren vil gå med til, altså hvor ringe det kan blive. Som hun så positionerne, kan det blive virkeligt ringe.

Hun opfordrede statsministeren til at forpligte sig i relation til gratisvoter til nogle af de store lande, idet hun mente, det var et meget stort problem, når vi nu har opnået konsensus om kvotesystemets velsignelser.

Det overraskede hende ikke, at byrdefordelingen kommer op igen. Også her spurgte hun, hvad forhandlingsrummet er. Hvad er statsministeren bagkant?

Hun var enig i, at vi skal søge at koble klima og finansiel krise sammen, men pegede på, at risikoen er, at man vil sige: "Nu er der en finansiel krise; så har vi ikke råd til en ambitiøs klimaindsats."

Svend Auken pegede på, at Europaudvalget ikke giver mandat i dag til statsministeren, men har givet mandat til klima- og energiministeren, økonomi- og erhvervsministeren og finansministeren. Der opstår et problem, hvis forhandlingssituationen på mødet ikke kan rummes inden for de givne mandater. I den forbindelse gav han tilsagn om, at Europaudvalget kan indkaldes til et ekstraordinært møde, hvis regeringen ikke kan holde sig inden for mandatet. Svend Auken mente ikke, man kunne forlange, at statsministeren i et åbent møde kunne give svar på, hvor langt vi vil gå. Svend Auken pointerede, at Dansk Folkeparti var imod mandatet, så regeringen har sit mandat fra oppositionen.

Det med at få en særlig fleksibilitet for Danmark er pillet ud af mandatet.

Svend Auken spurgte, om det er rigtigt opfattet, at f.eks. Italien har vetoret, når man skal udmønte, hvordan vi kommer fra de 20 til de 30 pct. i tilfælde af en global aftale.

Er det ikke rigtigt, at de gratisvoter, man har givet de tyske elselskaber, har givet nogle gigantiske profitter, samtidig med at udslippet er steget dramatisk. Svend Auken betegnede det som sørgeligt, at Angela Merkel nu indtog denne holdning.

Svend Auken var enig i meget af det, der stod om den økonomiske finansielle krise, og i det, statsministeren havde sagt herom. Han pegede på, at da man gav mandat til udenrigsministeren, lovede denne at slås for, at der kom nogle små ændringer i konklusionerne, nemlig at der kom til at stå noget om gennemsigtighed, og at pakken skulle omfatte alle institutioner i den finansielle sektor, sådan som der står i det danske indspil. Det er der ikke kommet.

Svend Auken nævnte, at Europaudvalget har aflagt vidnesbyrd i Irland, hvilket har ført til, at der nu er konsensus om, at man i hvert fald ikke vil have et Europaudvalg i det irske parlament. Han spurgte, hvor stor mulighed der er for, at Irland kan nøjes med nogle protokoller, sådan at man ikke skal genåbne traktatforhandlingerne.

Statsministeren kom med den generelle bemærkning, at vi selvfølgelig under mødet vil forhandle inden for det mandat, regeringen har fået. Men man måtte forstå, at han ikke kunne sidde her og sige, nøjagtigt hvor langt vi vil give os på de enkelte punkter. Det ville i høj grad svække vores forhandlingsposition. Han mente ikke, nogen kan være i tvivl om, i hvilken retning Danmark arbejder, nemlig at det endelige resultat skal ligge så tæt som muligt på Kommissionens oprindelige forslag. Vi får ikke en aftale, uden at der bliver givet indrømmelser.

Statsministeren mente ikke, Kim Mortensen havde ret, når han sagde, at Danmark rykker længere og længere tilbage. Tværtimod har vi kunnet forsvare og fastholde de overordnede mål, selv om de har været under angreb. Det er klart, at der i Rådet er nogle slagsmål om, hvordan byrdefordelingen skal være, men det er noget helt andet. Det, omverdenen er interesseret i, er, hvilke mål EU vil sætte sig. Diskussionen om, hvor mange gratiskvoter der skal gives, og hvor mange der skal bortauktioneres, ændrer ikke på den samlede sum af kvoter og dermed på reduktionsmålet. Det betyder noget for fordelingen mellem landene og for konkurrencevilkårene mellem dansk og tysk industri osv., men det er vigtigt at slå fast, at det ikke ændrer på målsætningen.

Statsministeren mente, det var en farlig misforståelse at sige, at det kan blive så ringe, at det er bedre slet ikke at få nogen aftale. Under alle omstændigheder vil der blive tale om et fremskridt i forhold til den nuværende situation. Statsministeren havde ikke fantasi til at forestille sig, at det hele ville blive givet væk. Statsministeren var en meget stor tilhænger af kvotesystemet og af markedsmekanismen, som ligger i, at man skal betale for sine kvoter. Dermed gives der et prissignal til virksomhederne. Men det er fuldstændig umuligt at komme igennem med det, Kommissionen har lagt op til. Vi går ihærdigt ind i kampen, men vi skulle også gerne komme hjem med en aftale. Ellers vil det sende et meget negativt resultat til de globale klimaforhandlinger næste år.

Statsministeren svarede Per Clausen, at der ikke bliver nogen automatik, når vi som led i en global aftale skal gå fra 20 pct. til 30 pct. nedskæring. Vi står faktisk ret ene med det synspunkt. Der kommer en forhandling, men det afgørende er, at vi politisk vil fastholde et krav om en 30 pct. reduktion. Flexibilitet troede statsministeren ikke ville blive et tema på topmødet. Vi vil fra dansk side holde fast i, at indsatsen skal ske dér, hvor vi får mest klima og miljø for pengene, men samtidig skal hovedparten af indsatsen gøres i EU-landene, herunder i Danmark.

Statsministeren bekræftede over for Per Clausen, at vi skal overføre midler til ulandene. Det skal diskuteres som led i en global aftale. Vi kommer til at diskutere det på ny på topmødet til marts.

Statsministeren sagde til Pia Olsen Dyhr, at han ikke her kunne redegøre for bundlinjen, men han havde givet en generel redegørelse for, i hvilken retning vi vil arbejde.

Man kan altid diskutere, om der skal være en henvisning til 2 graders målsætningen. Vi arbejder for at få enighed om en halvering af udledningerne inden 2050. Statsministeren havde ikke noget imod, at 2 graders målsætningen kom til at stå i konklusionerne. Men han bad udvalget have forståelse for, at når vi har nogle vitale interesser, vi skal kæmpe for, så skal vi rationere, hvilke slagsmål vi vil tage. Han fandt det mindre væsentligt, om der kommer til at stå noget om 2 graders målsætningen, og ville hellere have lidt mere auktionering.

Grundlæggende er der noget rigtigt i den kinesiske idé om på lang sigt at have en målsætning for udledningen, som regnes pr. person. Men vi befinder os ikke i den ideelle verden, og det er ikke en realistisk målsætning, da der i dag er så store forskelle på udledningsniveauerne.

Statsministeren sagde i anledning af Margrethe Vestergaards indlæg, at vi slås for at støtte formandskabet i at få en ambitiøs aftale på plads. Han gav hende ret i, at der er en risiko for, at den økonomiske uro vil blive brugt som et argument mod at gøre så meget på klimaområdet. Det ser vi allerede. Ideen om flere gratis-kvoter bygger på, at man er bange for, at konkurrenceevnen skal blive forringet.

Statsministeren sagde i anledning af Svend Aukens spørgsmål om vetoret, at så vidt han var orienteret, er der tale om fælles beslutningstagning, når man skal gå fra 20 til 30 pct. som led i en global aftale. Italienerne har ret i, at på det kommende møde i Det Europæiske Råd skal man beslutte pakken med enstemmighed, og så har hvert land vetoret.

Derefter vendte statsministeren til de sidetemaer, der havde været taget op i debatten.

Med hensyn til Lavaldommen henviste statsministeren til, at vi jo i forståelse med arbejdsmarkedets parter har fundet en ganske glimrende national løsning, som der nu bliver lovgivet om. Vi har ikke tænkt os at rejse sagen på topmødet.

Med hensyn til landbrug pointerede statsministeren, at der er tale om formandskabskonklusioner og netop ikke rådskonklusioner.

Så vidt statsministeren var orienteret, er den tekst, man sidder med nu, den gamle tekst, så vi ved endnu ikke, om udenrigsministerens bestræbelser på at få gennemsigthed og kapitalfonde ind har båret frugt, sagde statsministeren til Svend Auken.

Per Clausen forstod, at statsministeren ikke ville være afvisende, hvis arbejdsmarkedets parter på et tidspunkt siger, at selv om de er glade for den lovgivning, der er kommet om konfliktretten, mener de, vi skal gøre noget over for EU i den sag.

Per Clausen forstod, at statsministeren mente, alt ville være godt, hvis blot vi holdt fast i de overordnede målsætninger, og pegede i den anledning på, at vi her i Danmark har set gode overordnede målsætninger, som ikke blev til noget, fordi man ikke ville tage de midler i anvendelse, der var nødvendige. Det handler ikke kun om byrdefordelingen, men også om, at man har de midler, der skal bruges i forhold til konferencen i København til næste år.

Per Clausen troede, det ville blive svært at overbevise befolkningerne i tredjeverdenslandene om, at de også på den lange bane skal have et CO₂-udslip, som er lavere end industrilandenes.

Pia Olsen Dyhr sagde, at når man skal betale for kvoterne, presser det virksomhederne til at udvikle teknologien, selv om statsministeren nærmest sagde, at det var lige meget, hvor store gratiskvoterne blev.

Hun mente, 2 graders målsætningen var væsentlig for at holde os på sporet i forhold til målsætningen om 25-40 pct. udledning fra industrilandene.

Margrethe Vestager syntes, det var sjovt, at det var statsministeren, som nedgjorde betydningen af gratiskvoter, mens oppositionen taler for sunde markedsprincipper. Hun håbede, statsministeren havde noteret sig den alvor, hvormed ordførerne i Europaudvalget så på dette spørgsmål.

Kim Mortensen tilsluttede sig dette. Det er ikke ligegyldigt, at Kommissionen har foreslået, at 20 pct. af provenuet skal anvendes til klimaformål. Han havde forstået, at der ikke er tvivl om, at vi skal gå fra de 20 til de 30 pct., men spørgsmålet er hvordan. Han forstod også, at regeringen forhandler inden for de givne mandater.

Svend Auken understregede det sidste, Kim Mortensen sagde, og gav den tekniske oplysning, at Europaudvalget faktisk sidder i møde, mens der er de afgørende forhandlinger på topmødet.

Statsministeren fastholdt, at han ikke ville tage sagen om konfliktret op på noget møde i Det Europæiske Råd, da han mente, vi havde fundet en god national løsning.

Statsministeren bekræftede over for Per Clausen, at de globale forhandlinger drejer sig om, hvordan man skal udmønte den målsætning, alle er enige om.

Statsministeren ville ikke have, at nogen skulle gå fra mødet i Europaudvalget med det indtryk, at han mente, det var ligegyldigt, hvor mange gratiskvoter der blev tale om. Han var en stor tilhænger af, at man betalte for kvoterne og får mest mulig auktionering. Men han ville holde fast i, at det ikke påvirker reduktionsmålene. Hvis man får gratiskvoter, bliver det målt i forhold til de 10 pct. mest effektive virksomheder, så selv om man får en gratiskvote, bliver man nødt til at foretage sig noget. Hvis vi skal nå et resultat, er vi nødt til at give noget.

Han var godt klar over, hvad det var for et mandat, han blev sendt af sted med.